

— Ποῦ ἦσο, Μίρκα; Τῇ εἶπεν ὁ πατήρ της συναντήσας αὐτήν.

— Ἦμην μετὰ τοῦ Βράγ, εἰς τοὺς βράχους, ἐπιστρέφει εἰς Ἑσπεροῦνδην.

— Ἡ Δεσποινὶς σ' ἔχει ζητήσῃ, κόρη μου· πῆγαινε παρ' αὐτῇ.

Ὁ θάλαμος τῆς Λιέδας ἦτο τὸ λαμπρότερον τῶν δωματίων τῆς ἐπαύλεως. (Ἀκολουθεῖ)

Ο ΣΚΥΛΟΣ

Ὁ σκύλος εἶνε τὸ μόνον ἐπὶ γῆς ζῶον ὅπερ ἀγαπᾷ ἑμᾶς· πλειότερον τῆς ἰδίας του ζωῆς. Τοῦτο ὅμως δὲν κωλύει ἀτυχῶς τὸν ἄνθρωπον τοῦ ν' ἀποθνήσκῃ χάριν αὐτοῦ ἐκ λύσσης καὶ ν' ἀκολουθῇ ἐν ὥρᾳ θέρους εὐλαβῶς τὸ γνωμικόν· ἀρχὴ σοφίας φόβος τῶν σκύλων!

Ὁ σκύλος χρονολογεῖται ἀπὸ παναρχαίων χρόνων, ὡς τοῦτο δεικνύεται ἐκ τῶν προϊστορικῶν λειψάνων. Ἡ ἐτυμολογία τοῦ ὀνόματός του, κύων, canis, φαίνεται προερχομένη ἐκ τοῦ σανσκριτικοῦ Kā, σημαίνοντος: ἀντηχεῖν, ὑλακτεῖν.

Ὁ ἀνθρώπος κύων εἶνε κρέσσεως πολὺ λεπτής· διὰ τὰ ζῆση, ἐν μέσῳ τῶν πόλεων ἰδίως, ἔχει ἀνάγκην ἁκρᾶς καθαριότητος καὶ κανόνων ὑγιεινῆς: ἔχει χρεῖαν καθαροῦ ἀέρος, λουτρῶν, τροφῆς μεμιγμένης ἐξ ἄρτου καὶ κρέατος καὶ διδομένης αὐτῷ τακτικῶς δις τῆς ἡμέρας, ὡς ἐπίσης καὶ καθαρᾶς ἀχυροστρωμνῆς.

Γένη σκύλων ὑπάρχουσιν ἀπειράριθμα· εἶνε οἱ ἄγριοι σκύλοι, ὧν ἡ φωνὴ ὁμοιάζει πρὸς τὴν τῆς ἀλώπεκος· οἱ οἰκοφύλακες, τὰ μοναδικὰ διὰ τὸ κυνήγιον λαγωνικά, οἱ φύλακες τῶν ποιμνίων, τὰ σιμὰ τὴν ρῖνα κυνίδα τῆς ἀθάνας τὰ ἐκτάκτως πνευματώδη καὶ νοήμονα· εἶνε ὁ σκύλος τῆς Νέας Γῆς, ὁ ἐπιτήδειος οὗτος κολυμβητής· ὁ σγουρόμαλλος σκύλος, ὁ σκύλος τῶν τυφλῶν καὶ τῶν σχοινοβάτων: ἀφοσιωμένος καὶ παρατηρητικός, κατέχων συνάμα τὴν πρόκλητα ἀρνίου. Οἱ κυνηγητικοὶ σκύλοι ὑποδιαίρουνται εἰς σκύλους δρομεῖς ἢ λαγωνικά, καὶ σκύλους τοῦ νεροῦ. Ἐκ τούτων ἀναφέρονται: τὸν μολοσσόν, τὸν μπουλντωκ τὸν ἀνιχνευτὴν καὶ τὸ σιμὸν κυνίδιον.

Εἶνε τέλος ὁ σκύλος τῶν ἀγυιῶν, γέννημα τῆς τύχης, μετέχων τῶν χαρακτηριστικῶν ὅλων τῶν ἀνωτέρω τύπων καὶ οὐδενὸς ἐξ αὐτῶν. Οὗτος δὲ εἶνε καὶ ὁ πάντων ἐπιρρεπέστερος εἰς τὴν ἀσθένειαν τῆς λύσσης.

Πλὴν δὲ τῆς λύσσης καὶ εἰς πολλὰς ἄλλας νόσους ὑπόκειται ὁ κύων· ἡ παθολογία τοῦ ζώου τούτου εἶνε σχεδὸν ὁμοίᾳ πρὸς τὴν ἰδικὴν μας. Ὡς πρὸς τὴν ὑγίαν, τὸ ζῶον τοῦτο εἶνε ζωηρόν, φαιδρόν, πλῆρες ὀρέξεως· τὸ τρίχωμά του στίλβει, ἡ ρίς του εἶνε δροσερά, ὁ ὀφθαλμὸς ζωηρός, οἱ μυκτῆρες ρόδινοι.

τὸ οὖς του δεικνύει μετρίαν θερμοκρασίαν, ἡ ἀναπνοή του εἶνε ἡρεμὸς καὶ τακτικὴ. Τούτων ἔλλειπόντων, ὁ κύων προφανῶς εἶνε ἀσθενής.

Νόσος τις προσβάλλει τοὺς νεαροὺς κύνας, ἔχουσα τὰς πηγὰς της εἰς τὴν τῷ 1714 ἐνσκήψασαν ἐν Γαλλίᾳ ἐπιζωοτίαν, καὶ προσβάλλουσα τὰ μικρὰ ἀπὸ 5 μηνῶν ἕως 1 1/2 ἔτους. Συμπτώματα τῆς νόσου ταύτης εἰσὶν ἀπώλεια φαιδρότητος καὶ ὀρέξεως, καταρροὴ καὶ πτάρνισμα, σφοδρὸς πυρετὸς κλπ. Ἐὰν ἡ νόσος αὕτη δὲν εἶνε κολλητικὴ ὡς πρὸς τὸν ἄνθρωπον, ὑπάρχουσιν ὅμως παρὰ τοῖς σκύλοις καὶ πολλὰι μεταδοτικαί, ὡς τὸ τριχόφυτον, ἡ φθειρίσις καὶ ἄλλαι· πολλὰ δὲ ἐκ τούτων νόσων προσβαλλόμενα βρέφη παρέλαβον συχνάκις τὸ νόσημα ἐκ τῶν σκύλων τῆς οἰκίας, καὶ ὁ Μωϋσῆς, διὰ τοῦτο ἴσως, εἰς τὰ ὑγιεινὰ του παραγγέλματα ἀπεκαλεῖ τὸν σκύλον ἀκάθαρτον ζῶον. Μεθ' ὅλα ὅμως ταῦτα δὲν παύει ὁ σκύλος τοῦ νὰ ᾔναι διὰ τὴν πίστιν του εἰς τὸν ἄνθρωπον ὁ προσφιλέστερος τῶν φίλων.

ΟΔΙΓΟΝ ΑΠ' ΟΛΑ

Ἐξυπνὸς ἄνθρωπος! — Ἀπὸ τὴν Πάρμαν τῆς Ἰταλίας, φίλος τις μοὶ ἔστειλεν ὡς μπόνα μὰ τὴν πρώτην τοῦ ἔτους, ἐν ὥραϊον ἀρτιφανὲς βιβλίον, ὀνομαζόμενον «Φωναὶ συνειδήσεως» καὶ συγγραφὴν ὑπὸ τῆς κυρίας Κλαιλίας Φάνο. Ἄν ὁ φίλος μου ἀντὶ τούτου μοὶ ἔστειλεν ἔν αὐτ' ἐκείνους τοὺς μεγάλους τυροὺς τοὺς φερωνύμους τῆς Πάρμας, τοὺς τότε νοστήμους καὶ βουτυρώδεις, θὰ τὸν ἐμοίραζα κ' ἐγὼ μὲ τοὺς φίλους μου, καὶ οὐδεὶς λόγος ἐδῶ τότε· ἀλλ' ἀφοῦ μοὶ ἀπέστειλεν ἐν βιβλίον, διὰ τὴν ἀξίαν τῶν ἐν αὐτῷ ἀληθειῶν καὶ τῆς χάριτος τῆς περιγραφῆς πολλῶ ὑπέρτερον τῶν συμπατριωτῶν του τυρῶν, νομίζω ὅτι ἐκτελῶ καθήκον φιλικὸν πρὸς τοὺς ἀναγνώστας τῆς «Φιλολογικῆς» καὶ ἅμα δικαίωσιν τοῦ τίτλου τῆς στάλης της ταύτης ἀπανθίζων ὧδε τὰς ἐξῆς ἐξ αὐτοῦ δικαιωτάτας παρατηρήσεις:

«..... Ὁ ἐξυπνὸς ἄνθρωπος! Ἰδοὺ μία τῶν διηνεκῶν θλίψεων αἵτινες βαρύνουσι τὸν κόσμον, καὶ καθιστῶσι τόσοις δυστυχεῖς! Δὲν ὁμιλῶ, ἐννοεῖται, περὶ ἐκείνων τῶν ἐξυπνῶν οἵτινες θαμβοῦσι λάμποντες, καὶ εἰσι σπάνιοι, ἀλλὰ περὶ ἐκείνων τῶν ἐξυπνῶν οἵτινες ζῶσι δι' ἑαυτοὺς μόνον, καὶ δὲν δρῶσιν ἢ ἵνα φλυαρήσωσι, καὶ ἵνα ἐπιδειξώσιν ἀφροσύνην. Ἡ λέξις πνεῦμα, ἡ ἐξυπνάδα, ὡς ὅλοι ἐκεῖνοι ὧν οὐδεὶς ὥρισην ἀκόμη τὴν ἀκριβῆ σημασίαν, ἐφαρμόζεται πολὺ ἀορίστως εἰς τινὰς περιστάσεις τοῦ βίου. Οὕτω π. χ. ὑπάρχουν ἄνθρωποι οἵτινες ἢ ἐξ ἐπιθυμίας τοῦ νὰ ἐπιτύχωσι τι, διαφεύγον συχνάκις τὸ βλέμμα τοῦ παρατηρητοῦ, ἢ ἐκ δουλοπρεποῦς ἐξέως, ἢ ἐκ καλιμανίας ἀπλῶς, τὴν μεταχειρίζονται συχνότατα πρὸς περιποίησιν τῶν ἄλλων, ἢ πρὸς περιστολὴν τῆς μομφῆς ἧς εἰσὶν ἀξιοί μερικαὶ ἀνοηταί, μερικαὶ ἀηδίαί.